

Verzonden: vrijdag 27 september 2024 14:13

Aan: Griffie@roosendaal.nl

Onderwerp: Fwd: De zorg wordt onbetaalbaar, moet alles mogelijk blijven? waar ligt de grens?

Bestemd voor leden van het College van B&W, leden der gemeenteraad, s.v.p. behandelen als E-stuk

MVG, Jaap Pleij, hoofdredacteur RoosendaalsPleijdooi, beheerder facebookpagina 'Waar gaat het echt over in Roosendaal?'

Onderwerp: De zorg wordt onbetaalbaar, moet alles mogelijk blijven? waar ligt de grens?

Leeftijd mag geen rol spelen in de zorg

Financiering mag nooit de aanleiding zijn voor discussie over de grenzen aan de zorg. Er is maar één iemand die bepaalt of het leven en dus ook de ingreep nog zin heeft en dat is de betrokkene zelf. Leeftijd mag daarbij geen rol spelen.

Waarom zou een tachtigjarige niet hetzelfde recht hebben op een dure medische behandeling als een jonge moeder? Puur financieel geredeneerd zou de tachtigjarige daar zelfs meer recht op hebben, omdat hij langer aan de zorg heeft meebetaald dan de jonge moeder. Maar zo werkt dat (gelukkig) niet.

IK ZOU WEL EENS WILLENJ WETEN: WAAROM IS DE ZORG ZO DUUR?

Het zou een nieuwe toevoeging kunnen zijn aan de klassieker van Jules de Corte. Kardinale fout in deze sector is dat er veel te laat is begonnen met de robotisering die nu nog steeds in de kinderschoenen staat. Indien we daar net zo snel mee waren begonnen als gidsland Japan had dat tot een enorme besparing en personeelsbehoud kunnen leiden. Mechanische handen aan het bed maken het werk letterlijk veel lichter.

Voorts zou de 'weggooicultuur' zo spoedig mogelijk in de ban moeten worden gedaan, want het is ongekend wat er aan materiaal wordt weggegooid in ziekenhuizen en zorginstellingen. Recent onderzoek heeft aangetoond dat dit veel goedkoper, efficiënter en duurzamer kan. Hier valt vele miljoenen op te besparen.

Administratieve regelzucht is eveneens een bron van vergaande ergernis. In menig zorginstelling brengen de zorgmedewerkers onevenredig veel tijd door achter de computer, wat ten koste gaat van de handjes aan het bed en het entertainen van de bewoners. Voor dat laatste moeten dan weer nieuwe krachten worden ingehuurd die daar speciaal mee belast zijn: de zogeheten sfeermakers. Absurd natuurlijk. Laat de zorgmedewerkers het werk doen waar ze voor opgeleid zijn en centraliseer de administratie met dien verstande dat veel van al die rapportages afgeschaft moeten worden.

Wanneer mensen ongeacht hun leeftijd tot de conclusie zijn gekomen dat hun leven geen zin meer heeft, moeten ze door de medische sector op alle mogelijke manieren worden geholpen om daar op zachte- en humane wijze een punt achter te zetten als ze dat wensen. De zelfdodingscapsule Sarco, waarvoor de bedenker Philip Nitschke nu juridisch wordt vervolgd,

kan een probaat middel zijn. Hij redeneert terecht: Misschien heb je een stomme reden, maar het is wel jouw reden, waarvoor je aan niemand verantwoording schuldig bent. Zelfbeschikkingsrecht zou daardoor aan zeggingskracht winnen.

Ik zie dagelijks in een zorginstelling hoe mensen, vaak zonder één of twee benen, zich in hun rolstoel door het leven worstelen, terwijl op hun gezicht staat te lezen dat het wel mooi is geweest. Overheid, gun deze mensen toch een waardig einde en laat hen niet langer nodeloos lijden.

Philip Nitschke heeft als bijnaam ten onrechte 'Dr. Death' gekregen. 'De Verlosser' zou een heel wat toepasselijker benaming zijn. Ik zou me een stuk geruster voelen als ik de zelfdodingscapsule Sarco in de kast had liggen. Uit verscheidene gedachten-wisselingen heb ik opgemaakt dat veel mensen daar zo over denken. Het is een hele geruststelling om te weten dat er een zachte uitweg is als het echt niet meer gaat.

Slotconclusie: Start onmiddellijk met de robotisering, verwerp de weggooicultuur en de onnodige administratieve handelingen en gun mensen die dat wensen een waardige- en humane dood. Daardoor kan niet alleen de zorgverzekering en het eigen risico fors omlaag, maar zo creëren we tevens een menswaardige samenleving. Dubbele winst dus!

